

N:o 61.

Af Herr Olof Larsson: Angående grundskatternas aflösning.

Bland de frågor, som snart måste finna sin lösning, intager den om grundskatternas aflyftande från jordbruket otvifvelaktigt ett framstående rum. De många olikartade förhållanden hemmanen emellan måste nemligen på något sätt utjemnas, så att bördan blifver lika fördelad efter hvars och ens förmåga att kunna bära densamma; men sättet att kunna åstadkomma detta torde icke vara det lättaste att finna.

Mången anser att grundskatterna likaväl som qvarnräntan bör med ens borttagas. Jag åter hyser icke denna åsigt, utan anser att en rimlig och billig afskrifning bör ega rum på en längre tid, ty derigenom uppstår den minsta rubbningen uti nu bestående förhållanden. Om man kapitaliserade räntan och tionden efter sex procent eller $16\frac{2}{3}$ dels gånger skattens belopp, så vore detta den summa, som man borde lemna till Staten.

Sedan denna vore erlagd, så vore man ju qvitt sin grundskatt. Man kan nu på många håll få låna penningar efter fem procents ränta och en procents amortering och på detta sätt återbetala sitt lån.

Jag vill därför vördsamt föreslå:

att räntan och kronotionden kapitaliserades efter sex procent eller sexton och två tredjedels gånger skattens belopp, samt att hemmanets egare på det sålunda uppkommande kapitalbeloppet årligen inbetalar sex procent, deraf fem procent beräknas som ränta och en procent såsom kapitalafbetalning, intilldess hela beloppet blifvit betaldt; samt att Allmänna Hypotheksbanken öfvertager hela denna affär och till Staten i stället för grundräntorna öfverlemnar fem procents-obligationer å hela deras kapitalbelopp, hvarefter

nämnda bank ombesörjer de åtgärder, som för sakens bringande till verkställighet för öfrigt äro erforderliga.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1872.

*Olof Larsson i Nasta,
från Örebro län.*

N:o 62.

*Af Herr B. Bengtsson: Med förslag till förändrad lydelse för 70 §
i Kongl. Förordningen om kommunalstyrelse på landet den 21
Mars 1862.*

När lagar stiftas inom ett land, så kunna desamma vid första påseendet vara mycket bra, men vid tillämpningen af dem, och synnerligen i vissa delar af landet, får man erfara, att de icke äro så fullt lämpliga. Så är det med kommunal-lagens 70 § för landsbygden, som säger, att fogdarne mot 3 procent skola indrifva kommunalresterna. I den ort jag har äran representera går det till på det sätt, att när kommunalstyrelserna afsänt restlängderna till fogden, så förordnar han fjerdingmännen inom socknarne att uttaga medlen samt desamma till honom redovisa; och detta få de göra för intet. På detta sätt uppkommer ett missnöje emellan fogden och fjerdingmännen. Dessutom går det mycket långsamt med redovisningen till kommunalstyrelserna, då penningarne skola hafva en sådan omväg, i synnerhet som fogdekontoret kan vara tio à tolf mil aflägsset från socknen. Det har äfven förekommit att fogden för omkring fyra à fem år sedan förordnade en fjerdingsman, som uttog medlen, men icke redovisade desamma hvarken till fogden eller församlingen, men är